

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. A. O.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. CPR-15116-5/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2016, č. j. 4A 73/2016 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 3. 11. 2016, č. j. 4A 73/2016 – 33, městský soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. CPR-15116-5/ČJ-2016-930310-C235, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 5. 2016, č. j. KRPA-377198-106/ČJ-2015-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 roků.

[2] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, přičemž z obsahu správního spisu dle jeho zjištění vyplývá, že bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení žalobcova povolení k přechodnému pobytu rozhodnutím ze dne 8. 10. 2014, č. j. OAM-63-41/ZR-2012 (dále jen „rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu“), když toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2014. Správní orgán I. stupně pak vycházel z toho, že žalobce do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí nevycestoval, takže ode dne 13. 12. 2014 do dne 17. 9. 2015 pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně na tomto základě dne 17. 9. 2015 zahájil řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci tohoto řízení pak bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky sděleno (přípisem ze dne 23. 3. 2015, č. j. MV-43561-2/OAM-2016), že žalobce pobýval na území České republiky ode dne 10. 5. 2010 na základě povolení k přechodnému pobytu vydaného podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2014 byla platnost povolení k přechodnému pobytu žalobce ukončena ve smyslu § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobci byl zároveň uložen výjezdní příkaz s platností 30 dnů ode dne právní moci uvedeného rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2014.

[3] Městský soud dále uvedl, že správní orgány při rozhodování o správním vyhoštění vycházely ze zjištění učiněných SIRENE Švýcarsko, z nichž vyplývá, že byl žalobce pod jménem O. S. A., nar. X, na podzim roku 2010 ve Švýcarsku podezříván z obchodování s drogami (cca 12 kg kokainu). Jako osoba J. M., nar. X, byl pak od roku 2005 Rakouskem veden v rámci schengenského informačního systému (SIS). Na základě daktyloskopování jak osoby J. M., tak osoby O. S. A. bylo zjištěno, že se jedná o jednu a tutéž osobu. V řízení o zákazu pobytu vedeném Ředitelstvím spolkové policie Vídeň ohledně osoby J. M. (tj. O. S. A.) bylo v systému AFIS (Automated Fingerprint Identification System) zjištěno, že žalobce pod jménem J. M., nar. X, státní příslušnost Nigérie, byl z důvodu spáchání trestného činu spojeného s drogami pravomocně odsouzen a následně vyhoštěn z území Rakouska. Dále městský soud konstatoval, že byl žalobce pro podezření z obchodování s drogami zatčen v roce 2012 při letu z Amsterdamu do Ženevy a v roce 2013 v Amsterdamu. Poté, co byl žalobce odsouzen v Rakousku, přicestoval na území České republiky pod jinou identitou, kterou nyní užívá, a sice jako O. S. A., nar. X. Správní orgány podle městského soudu posoudily jako přítěžující okolnost při posuzování správního vyhoštění i to, že byl žalobce odsouzen soudem v městě Lausanne, Švýcarsko dne 21. 4. 2015 k trestu 20 měsíců odnětí svobody pro porušení zákona o narkotikách. Vzhledem k závažnosti činu a souvisejícímu ohrožení veřejného pořádku byla provedena opatření za účelem znemožnění vstupu osoby podle § 67 švýcarského cizineckého zákona. Zákaz vstupu byl vydán dne 18. 6. 2015 kantonem Waad a je platný do 17. 6. 2025.

[4] Městský soud poté neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek jako opodstatněnou. Při posuzování námítky, že nelze žalobci prokázat, že by byl ve Švýcarsku trestně stíhán a že by v důsledku tohoto stíhání bylo rozhodnuto o zákazu žalobcova pobytu, městský soud poukázal na skutečnost, že jsou tyto zprávy podloženy informačními systémy, přičemž zachycení osoby v schengenském informačním systému

pokračování

(SIS) dostačuje k tomu, aby byly tyto informace považovány za doložené. Podle názoru městského soudu ani sám žalobce v průběhu řízení před soudem nepopřel, že byl ve Švýcarsku trestně stíhán.

[5] Dále městský soud hodnotil námitku žalobce, že na základě podané žádosti o povolení trvalého pobytu ze dne 9. 4. 2014 byl oprávněn pobývat na území České republiky do nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti. Městský soud se ztotožnil se stanoviskem správních orgánů, že z § 87y zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě ukončení přechodného pobytu na území České republiky se na cizince již dané ustanovení nevztahuje, a jeho pobyt na území tak nelze považovat za přechodný. Městský soud proto uzavřel, že žalobcův pobyt byl ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, tj. 12. 11. 2014, neoprávněný.

[6] Následně se městský soud zabýval námitkou nepřiměřeného zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života. Městský soud dospěl k závěru, že v rámci posouzení přiměřenosti dopadu předmětného rozhodnutí na soukromý život žalobce byly dostatečně zohledněny jak jeho soukromé a rodinné vazby na území České republiky, tak i druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání. Z výpovědi žalobcovy bývalé přítelkyně vyplynulo, že vztah se žalobcem ukončila, neboť pil, byl na ni hrubý a nebyl často doma. Od policie zjistila, že prodával drogy. Žalobcova bývalá přítelkyně též uvedla, že výživné platil žalobce nepravdělně, jeho vztah k dětem je však dobrý, přičemž ty jsou zvyklé, že se s nimi otec vidá v delších časových intervalech (jednou za měsíc). Když byl žalobce v cizině, volával a mluvil s dětmi, takže spolu takto byli v kontaktu. S ohledem na informace týkající se kontaktu žalobce s jeho dětmi považoval městský soud názor správních orgánů, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, za odpovídající zjištěnému stavu věci.

[7] Co se týče námítky žalobce, že správní orgány neodůvodnily dobu, po kterou mu bylo správní vyhoštění uloženo, pak ani v tomto ohledu městský soud neshledal tvrzení stěžovatele důvodným. V řízení bylo vycházeno z § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze uložit správní vyhoštění na dobu až tří let. V případě žalobce nebylo vyhoštění uloženo v maximálně možné délce, ale pouze ve dvou třetinách stanovené doby. Správní orgány přitom vycházely z dosavadního jednání žalobce, zjištěných skutečností týkajících se porušování zákonů, jakož i ze skutečnosti, že žalobce má na území České republiky dvě nezletilé děti, které žijí s jejich matkou, a jimž žalobce nepravdělně platí výživné a navštěvuje je.

II. Kasační stížnost žalobce

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V kasační stížnosti stěžovatel namítl porušení § 34 s. ř. s., podle kterého jsou osobami zúčastněnými na správním řízení i osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo

vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Stěžovatel poukázal na to, že navzdory účastenství nezletilých dětí stěžovatele ve správním řízení jim městský soud upřel postavení zúčastněných osob podle § 34 s. ř. s., a tím i jejich práva, resp. protiprávně s nimi jakožto s osobami zúčastněnými na řízení nejednal.

[10] Stěžovatel dále namítl, že v napadeném rozhodnutí byly nesprávně zohledněny zásahy vyhoštění stěžovatele do jeho rodinného a soukromého života. Stěžovatel zdůraznil, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že v České republice žijí jeho dvě nezletilé děti, s nimiž se v rámci možností styká a hradí výživné. I přesto, že nezletilé děti nežijí se stěžovatelem ve společné domácnosti, jelikož došlo k ukončení vztahu stěžovatele s jejich matkou, nedošlo k přetržení vazeb dětí ke stěžovateli. Stěžovatel upozornil na to, že základ jeho soukromých a rodinných zájmů leží v České republice, neboť právě zde vykonává vůči nezletilým dětem svoji rodičovskou odpovědnost, a to obvyklým způsobem.

[11] Stěžovatel také namítl, že městský soud nijak nezhodnotil to, že svůj rodinný život na území České republiky založil v době, kdy disponoval legálním pobytem. K tomu odkázal na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 20/2015 – 45, dle kterého je cizinecké věci nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčené osoby; důvody veřejného pořádku, a zda byl rodinný život založen v době, kde dotčená osoba věděla, že její imigrační status je takový, že její rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. Stěžovatel tedy tvrdil, že s ohledem na věk nezletilých dětí i na to, že se nacházejí v péči jeho bývalé partnerky, je fakticky vyloučeno, že by svůj rodinný život mohl realizovat ve své vlasti (tj. v Nigérii), neboť je zřejmé, že by s tímto matka nezletilých nesouhlasila. Zásah do soukromého života stěžovatele byl dle jeho názoru městským soudem posouzen nedostatečně a chybně, což zakládá vadu, pro kterou rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí nemohou obstát.

[12] V kasační stížnosti stěžovatel namítl i nesprávné vyhodnocení zákonnosti jeho pobytu na území České republiky, a to s ohledem na jím podanou žádost o povolení trvalého pobytu na území České republiky, jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie. Stěžovatel totiž nesouhlasil s názorem městského soudu, že z § 87y věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě ukončení přechodného pobytu na území České republiky se na cizince nevztahuje § 87y zákona o pobytu cizinců a jeho pobyt na území nelze považovat za přechodný. Podle stěžovatele je z dikce § 87y zákona o pobytu cizinců jednoznačně zřejmé, že oprávnění pobývat na území vyplývá z toho, že rodinný příslušník občana Evropské unie podal žádost o povolení k trvalému pobytu. Toto oprávnění skončí v případě, že byl ukončen dosud povolený přechodný pobyt. Stěžovatel však v této souvislosti namítl, že nelze výše uvedené ustanovení vykládat tak, že pokud dojde v průběhu řízení o žádosti k vydání rozhodnutí stanovícího povinnost cizince vycestovat, již nabyté oprávnění zaniká, neboť žádost podanou před vznikem takové povinnosti nelze považovat za účelovou. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění tak stěžovatel hodnotil jako nezákonné.

pokračování

[13] Ze všech uvedených důvodů pak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Těmto požadavkům městský soud dostál.

[16] V daném kontextu lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 20/2016 – 38, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) *nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS).*“ Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žádnou z výše uvedených vad rozsudek městského soudu netrpí. Městský soud náležitě zdůvodnil své závěry a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je patrné, z jakého stavu městský soud vycházel, jak zohlednil skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Stejně tak lze hodnotit i napadené správní rozhodnutí.

[17] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou týkající se porušení § 34 s. ř. s. ze strany městského soudu. Stěžovatel se domnívá, že navzdory účastenství nezletilých dětí stěžovatele na správním řízení jim městský soud upřel postavení zúčastněných osob zakotvené v § 34 s. ř. s., když s nimi jakožto s osobami zúčastněnými na řízení nejednal. Dle názoru stěžovatele „*vyjádření osob zúčastněných na řízení, tj. nezletilých dětí stěžovatele (byť třeba reprezentovaných opatrovníkem) by pak z logiky věci mohlo (či mělo) být klíčovým k posouzení eventuální nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého života stěžovatele.*“

[18] Institut osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s. je obdobou vedlejšího účastníka v občanském soudním řízení. Subjekt nabývá postavení osoby zúčastněné na řízení splněním dvou podmínek. První je naplnění materiální stránky, musí tedy jít o osoby přímo dotčené na svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li samy účastníky soudního řízení. Druhým předpokladem je naplnění formální stránky, tj. osoba musí výslovně oznámit, že bude v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 190). Navrhovatel je přitom povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. I přes navrhovatelovu povinnost předpokládá § 34 odst. 2 s. ř. s. aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Je-li z napadeného rozhodnutí zřejmé, že subjekt splňuje materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, ale takový subjekt není v návrhu na zahájení řízení uveden, soud je přesto povinen tento subjekt vyzvat ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68). Potenciální osoba zúčastněná na řízení je soudem vyzvána k tomu, aby ve lhůtě oznámila, zda do řízení vstupuje (tj. vyzvána ke splnění formální podmínky). Jestliže pak krajský soud nevyrozumí o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení, zatíží takové řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 74/2013 - 48).

[19] Obvykle taková vada, k níž musí Nejvyšší správní soud s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti (tj. i pokud by nebyla namítána, viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 81), vede ke zrušení rozhodnutí krajského soudu. Takto postupoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2015 - 26. Výjimečně, a to z různých důvodů a za různých procesních konstelací, však uvedená vada řízení před krajským soudem k zrušení jeho rozhodnutí vést nemusí, a sice tehdy, je-li z okolností věci patrné, že tato vada nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Takto např. postupoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, když pro uvedenou vadu nezrušil rozsudek krajského soudu, jelikož tento rozsudek, jímž bylo rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušeno, byl opřen o zrušovací důvody, které samy o sobě obstály nezávisle na vadě řízení, které se krajský soud opomenutím osob zúčastněných na řízení dopustil. Obdobná situace je představitelná i v „obráceném gardu“, tedy typicky u rozsudku, jímž krajský soud žalobu zamítá, ovšem za přísných podmínek – tehdy, je-li nanejvýš pravděpodobné, že i kdyby opomenuté osoby zúčastněné na řízení mohly před krajským soudem uplatňovat své práva, výsledek řízení před tímto soudem by to nezměnilo. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podmínkou nezrušení rozsudku krajského soudu v takovém případě je velmi vysoká pravděpodobnost toho, že výsledek řízení před krajským soudem by i za absence procesní vady byl týž. K tomu lze poukázat obdobně ve vztahu k přijatelnosti kasační stížnosti pro zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006,

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS: „(...) Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“ Podobně ve vztahu k důvodům pro zrušení rozhodnutí správního orgánu krajským soudem (eventuelně i Nejvyšším správním soudem) podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*, uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, že *„zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo“*.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že by opomenutí jeho nezletilých dětí jako osob zúčastněných na řízení před městským soudem mělo jakýkoliv vliv na posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tento závěr se opírá o kombinaci dvou skupin důvodů. V první řadě byl postoj dětí a jejich vztah ke stěžovateli důkladně a bez vad, které by byly ze spisového materiálu patrné či by byly v řízení před soudem relevantně namítány nebo jinak vyšly najevo, zkoumán a na základě tohoto zkoumání správně vyhodnocen ve správním řízení. Druhou skupinou důvodů jsou pak okolnosti škodlivého jednání stěžovatele, pro které správní orgány přistoupily k jeho správnímu vyhoštění, zejména míra jeho závažnosti a jeho soustavnost a zavrženíhodnost.

[21] Posouzení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele bylo namítáno již v rámci vedeného řízení o správním vyhoštění, ve kterém obě nezletilé děti byly dle § 27 odst. 2 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), účastníky řízení - zastoupeny opatrovníkem Městem B., Oddělením sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „opatrovník“). Byla jim tak dána možnost vyjádřit se k zásahu, který by pro ně rozhodnutí o správním vyhoštění jejich otce znamenalo. Opatrovník pak přípisem ze dne 27. 4. 2016, č. j. MUBR/30181-16/her-OSV-OM400/15_266/2016/her, mimo jiné sdělil, že *„[s]vůj dosavadní zájem o výchovu dětí a kontakt s nimi projevoval spíše ojediněle, a to i když pobýval na území České republiky, kdy i děti samy jsou zvyklé na dlouhodobou nepřítomnost otce a tato nemá na děti žádné negativní dopady. Proto případný telefonický nebo elektronický kontakt lze v této situaci považovat za dostačující cestu vedoucí k naplnění práv a potřeb obou stran.“* Nejvyšší správní soud pak neshledal, přičemž toto není konkrétně zřejmé ani z kasační stížnosti, jaké další nové skutečnosti by mohly být v souvislosti s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele zjištěny, pokud by městský soud neopomenul účast jeho nezletilých dětí na soudním řízení. Již v rámci správního řízení totiž bylo potenciální dotčení rodinného života jak stěžovatele, tak i jeho nezletilých dětí dostatečně posuzováno.

[22] Nejvyšší správní soud zde připomíná, že zákonnost správního rozhodnutí žalovaného je krajským soudem posuzována ve skutkové i právní rovině zpětně ke dni

vydání tohoto rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž případná skutková zjišťování, která je správní soud oprávněn provádět jakožto soud rozhodující v plné jurisdikci, mají být zaměřena na ověření, zda správní orgán správně zjistil skutkový stav ke dni svého rozhodnutí; změny skutkových okolností po datu rozhodnutí správního orgánu zásadně (tj. až na nečetné výjimky uznané judikaturou, viz například nejnověji např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, ve věcech azylu) nemohou mít vliv na výrok rozhodnutí. Skutková zjištění žalovaného ve vztahu k poměru dětí stěžovatele ke stěžovateli nebyla v řízení žádným relevantním způsobem zpochybněna; zejména nebyla stěžovatelem tvrzena jiná skutková verze tohoto poměru, která by jím byla stavěna jako alternativa ke skutkovým závěrům správního orgánu. Přitom pokud by takováto alternativní skutková verze byla stěžovatelem plausibilně předestřena, pravděpodobně by to vedlo ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, neboť by zásadně bylo třeba ověřit, a to typicky za součinnosti dětí, nakolik jsou zjištění žalovaného ohledně poměru dětí a stěžovatele úplná a přesvědčivá.

[23] Co se týče druhé skupiny důvodů, tedy okolností škodlivého jednání stěžovatele, pro které správní orgány přistoupily k jeho správnímu vyhoštění, jednalo se o takové, které by obecně vzato prakticky vždy (tj. až na zcela ojedinělé výjimky) vedly bez ohledu na případné rodinněprávní vztahy stěžovatele k občanům členských států Evropské unie dlouhodobě žijícím na území ČR k jeho správnímu vyhoštění (srov. obdobně v jiných cizinecko-právních souvislostech např. závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30). Jak je podrobně rozebráno níže, stěžovatel se na území několika evropských států pod různými identitami soustavně dopouštěl společensky velmi škodlivého jednání spočívajícího v obchodu s omamnými látkami. Závažnost tohoto jednání, jeho soustavnost a míra jeho zavrženíhodnosti (časté měnění identity) jasně ukazují, že stěžovatel systematicky porušuje pravidla chování chráněná shodně ve více evropských státech normami trestního práva, tedy pravidla považovaná těmito státy za velmi důležitá, a v podstatě se po Evropě dlouhodobě a záměrně pohyboval ilegálně. Jeho další pobyt na území ČR je tedy krajně nežádoucí. Prolomit tento závěr by mohly jen zcela mimořádné důvody protichůdné povahy. Jinak řečeno, u stěžovatele jsou jen zcela výjimečně představitelné takové zvláštní důvody rodinněprávní povahy, které by mohly rozhodnutí o vyhoštění zabránit. Ani náznakem pak, třebaže ze spisového materiálu je patrné, že žalovaný rozhodně okolnosti týkající se vztahu stěžovatele k bývalé přítelkyni a nezletilým dětem řádně a důkladně zjišťoval, takové zvláštní důvody, či třeba jen indicie, že by mohly existovat, v dosavadních řízeních nevyšly najevo, a navíc ani stěžovatelem nebyly jakkoli tvrzeny či aspoň naznačovány.

[24] Nejvyšší správní soud proto shledal, že pochybení městského soudu spočívající v nepřibrání nezletilých dětí stěžovatele jako osob zúčastněných na předmětném soudním řízení nemělo s ohledem na okolnosti daného případu vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť s pravděpodobností hraničící s jistotou by ani zapojení dětí stěžovatele do řízení jako osob na něm zúčastněných nevedlo ke změně výroku rozhodnutí městského soudu.

[25] Jde-li o samotné zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele, Nejvyšší správní soud jej shledává naprosto dostatečným. Správní orgány řádně zjišťovaly a prověřovaly zejména rodinné, společenské a kulturní

pokračování

vazby stěžovatele. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatel nemá na území České republiky žádné ekonomické vazby a rodinné vztahy udržuje výhradně se svými dětmi. Přitom bylo vycházeno z vyjádření bývalé přítelkyně, tj. matky jeho dětí, která uvedla, že stěžovatel děti navštěvuje nepravidelně až v měsíčních intervalech. Přihlédnuto bylo též k tomu, že si stěžovatel za celou dobu pobytu na území České republiky neosvojil český jazyk. Nebylo tedy možné hovořit o jeho integraci do české společnosti. Zároveň správní orgány zjistily, že v zemi původu žijí sourozenci stěžovatele, s nimiž je v kontaktu. Sám stěžovatel pak uvedl, že pro něj není problém z České republiky do Nigérie vycestovat. Správní orgány dle názoru Nejvyššího správního soudu postupovaly při hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v souladu s ustálenou judikaturou. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34: „[N]ejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii“ dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci Khan proti Německu, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).“ Nutno podotknout, že napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí správních orgánů shora citovaným požadavkům odpovídají, když byly důsledně zvažovány zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé.

[26] Správní orgány při hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele nemohly přehlédnout jeho „imigrační historii“. Stěžovatel se totiž na území Evropské unie opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a to nikoliv banální povahy. Na podzim roku 2010 byl pod jménem O. S.

A., nar. X, ve Švýcarsku podezříván z obchodování s drogami (cca 12 kg kokainu), přičemž zde byl v roce 2015 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců právě pro porušení zákona o narkotikách a následně byl i uveden v schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. Současně byl stěžovateli vydán zákaz pobytu platný do 17. 6. 2025. Dále vyplynulo, že pod jménem J. M., nar. X, má od roku 2005 zakázán pobyt na území Rakouska, přičemž byl Rakouskem zařazen do schengenského informačního systému (SIS) a v roce 2007 pravomocně odsouzen za trestný čin spojený s drogami. Následně byl z území Rakouska vyhoštěn. Stěžovatel byl také v roce 2012 zatčen při letu z Amsterdamu do Ženevy pro podezření z obchodování s drogami. Nutno podotknout, že stěžovatel svou kriminální minulost, jak byla popsána již v napadeném rozsudku, kasační stížností vůbec nezpochybňoval a této si je vědom, když sám uvedl, že „*nijak nebagatelizuje jednání, jež se v minulosti v zahraničí dopustil,...*“. Nejvyšší správní soud tak na základě shora uvedeného shledal zákonným závěr městského soudu, že v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života byly dostatečně zohledněny jak rodinné vztahy na straně jedné, tak i druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání na straně druhé. Je nesporné, že správní orgány hodnotily žalobce jako osobu, která má zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko, neboť se jedná o osobu opakovaně se dopouštějící závažného kriminálního jednání, a to obchodování s omamnými látkami. Městský soud i dříve správní orgány správně zohlednily všechny rozhodné skutečnosti a zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele řádně posoudily.

[27] Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzením stěžovatele, jež se týkalo nesprávného vyhodnocení žalobní námitky nezákonnosti jeho pobytu na území České republiky s ohledem na jím podanou žádost o povolení k pobytu na území České republiky jako příslušníka občana Evropské unie. Městský soud při hodnocení situace stěžovatele vycházel z § 87y věta druhá zákona o pobytu cizinců, z níž vyplývá, že v případě ukončení přechodného pobytu na území České republiky se na cizince nevztahuje § 87y zákona o pobytu cizinců a jeho pobyt na území nelze považovat za přechodný. V případě stěžovatele totiž došlo k tomu, že dne 12. 11. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k jeho přechodnému pobytu. Správním orgánem byla stěžovateli stanovena doba na vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Ode dne 13. 12. 2014 tedy stěžovatel neměl oprávnění pobývat na území České republiky. Dne 9. 4. 2014, jak bylo zjištěno z dopisu Ministerstva vnitra, stěžovatel požádal o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato žádost mu byla dne 15. 6. 2015 zamítnuta z důvodu „*nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“ (§ 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) a současně podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek uvedených v § 87h odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tedy nenaplnění podmínky 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o němž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako odvolací orgán rozhodla, že se výše uvedené rozhodnutí mění tak, že se žádost o povolení k trvalému pobytu zamítá

pokračování

podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Bylo tedy třeba vycházet z toho, že stěžovatelův pobyt byl ode dne 12. 11. 2014 na území České republiky neoprávněný.

[28] Pro posouzení legality pobytu stěžovatele před právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu se stěžovatel dovolává aplikace § 87y zákona o pobytu cizinců. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, které je relevantní pro rozhodné období od 12. 11. 2014 do 17. 9. 2015, pro něž je stěžovateli vytýkán nelegální pobyt, platilo, že *„rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“*

[29] Předně se tedy Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda lze stěžovatele pro účely zákona o pobytu cizinců považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí *„jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.“* Z textu ustanovení vyplývají tři podmínky: 1) cizinec musí být rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let; 2) cizinec jej musí vyživovat; 3) cizinec s ním musí žít ve společné domácnosti.

[30] V nyní projednávané věci však nebyla naplněna třetí zákonem stanovená podmínka, tj. spolužití stěžovatele a jeho dvou nezletilých dětí ve společné domácnosti. Legální definici společné domácnosti pro účely zákona o pobytu cizinců tento zákon neobsahuje. Vzhledem k povaze a významu tohoto pojmu je na místě hledat jeho význam i pro účely této veřejnoprávní úpravy v pojmech a zákonech práva soukromého. Je totiž zjevné, že zákon o pobytu cizinců jako zákon veřejnoprávní zde odkazuje ve své podstatě na určitý typ uspořádání faktických rodinněprávních poměrů.

[31] Pojem „společná domácnost“ byl pro oblast soukromého práva podrobněji definován např. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2008, sp. zn. 26 Cdo 1470/2004, kde byl vykládán ve smyslu § 115 zákona č. 60/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý občanský zákoník“), podle něhož společnou domácnost vedou ti, kteří spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Soužití se podle uvedeného rozsudku považuje za trvalé, jestliže tu jsou objektivně zjiřitelné okolnosti, které svědčí o úmyslu vést takové společenství trvale, nikoliv jen na přechodnou dobu. Společné uhrazování nákladů na životní potřeby lze charakterizovat jako hospodářské soužití, při němž osoby společně hospodaří se svými příjmy, nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a nerozlišuje se, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat.

[32] Definice společné domácnosti aplikovaná soudy se týkala právního prostředí podle starého občanského zákoníku, který byl účinný do dne 31. 12. 2013. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“), již legální definici domácnosti ani společné domácnosti neupravuje. Přestože starší definici tento předpis nepřevzal, nelze od ní odhlédnout, a to zvláště za situace, vezmeme-li v úvahu, že soudní praxe pomocí této definice dovodila a do jisté míry stanovila právě i obsah pojmu společné domácnosti, který zůstal zachován i v současné právní úpravě. V důvodové zprávě k novému občanskému zákoníku (v její zvláštní části, k § 80) se uvádí, že nový občanský zákoník se legální definici domácnosti vyhýbá, neboť chápe „domácnost“ ve dvou smyslech, a to buď jako pospolitost spolužijících osob, anebo jako zařízené obydlí. V kontextu nyní projednávané věci je zřejmé, že se uplatní výklad domácnosti ve smyslu pospolitosti spolužijících osob.

[33] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil tyto pro věc podstatné skutečnosti. Dne 17. 9. 2015 byla provedena v místě tvrzeného bydliště stěžovatele, na ulici U R. 1572/12, B., pobytová kontrola, přičemž byla zastižena bývalá přítelkyně stěžovatele R. C., nar. X, matka nezletilých dětí stěžovatele. R. C. uvedla, že se stěžovatelem již nežije ve společné domácnosti (na uvedené adrese) a ani nevyhledává jeho společnost. Stěžovatel své děti dle jejího tvrzení nepravidelně navštěvuje, vyživovací povinnost plní řádně, ovšem neví, kde se stěžovatel zdržuje. Žádné osobní věci stěžovatele se u ní nenachází.

[34] Dne 11. 12. 2015 podala R. C. výpověď do protokolu o výslechu svědka č. j. KRPT-233129-8/ČJ-2015-070026. V tomto protokolu mimo jiné uvedla, že je svobodná a se svým bývalým přítelem, tedy stěžovatelem, má dvě děti, a to syna A. I. W., nar. X a dceru A. C. V., nar. X, obě děti mají státní příslušnost Česká republika. V době sepsání protokolu byla na mateřské dovolené a životní potřeby si zajišťovala sama, resp. pobírala sociální dávky. V současné době žije společně se svými dětmi samostatně. V minulosti, kdy s nimi stěžovatel společně žil, byl uveden v nájemní smlouvě. Ve společné domácnosti žila se stěžovatelem od roku 2009 v Praze, pak se společně v roce 2010 přestěhovali do B. Společné bydlení bylo ukončeno v listopadu roku 2013, protože jim to neklapalo, stěžovatel moc pil, byl na ni hrubý a často nebyl doma. Dále R. C. uvedla některé okolnosti jejich předchozího společného života, přičemž opakovaně konstatovala, že se stěžovatelem již společně nežijí, nezná jeho současné zvyklosti, náklady na živobytí hradí sama, a také se sama stará o domácnost a děti. Podle výpovědi R. C. stěžovatel děti viděl naposledy v srpnu roku 2015, kdy přijel do B. na návštěvu.

[35] Uvedená zjištění pak odpovídají i skutečnostem plynoucím z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 2. 2016 sepsaného u Městského úřadu B., odboru sociálních věcí. R. C. zde uvedla, že po rozchodu s ní byl stěžovatel např. 2 - 3 měsíce pryč, potom přijel na tři dny a bydlel „na X“. Děti v té době navštívil nebo je vzal do obchodu a za 2 hodiny je přivedl opět domů. Podle R. C. si s dětmi dokázal pohrát, ale nijak je nevychoval. Děti byly od narození zvyklé, že se stěžovatelem nejsou denně, že je s nimi v delších intervalech, třeba 1krát měsíčně. V poslední době už dětem ani nezavolal, dříve občas.

[36] Nejvyšší správní soud tak má za prokázané, že stěžovatel se svými nezletilými dětmi v rozhodném období nesdílel společnou domácnost, a tudíž jej nebylo možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o

pokračování

pobytu cizinců. Stěžovatel zjevně nenaplnňoval třetí podmínku vyplývající z uvedeného ustanovení, a proto na daný případ neměl být aplikován ani § 87y zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vzhledem k tomu, že na stěžovatele nebylo možné nazírat jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, nešlo na něho vztahovat ani ustanovení tohoto zákona týkající se rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Nejvyšší správní soud tedy tuto právní otázku posoudil odchylně od závěru městského soudu, který za dané situace nesprávně aplikoval větu druhou § 87y zákona o pobytu cizinců. Tato disproporce v právním hodnocení však nic nemění na závěru týkajícím se legálnosti pobytu stěžovatele na území České republiky. Nejvyšší správní soud totiž při svém posouzení věci dospěl k totožnému závěru jako soud městský (resp. i správní orgány), když rovněž konstatuje nelegálnost pobytu stěžovatele na území České republiky v období od 12. 11. 2014 do 17. 9. 2015. Právní důsledky pro stěžovatele jsou tudíž v obou případech naprosto stejné.

[37] Rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců v délce dvou roků je tedy s ohledem na shora uvedené skutečnosti možné považovat za zcela přiměřené okolnostem řešeného případu a plně v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu